

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. JUDr. Martinem Havelkou, advokátem se sídlem Vítězná 770/7, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 19. 1. 2021, č. j. 59 A 95/2020 – 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. OD 660/20-2/67.1/20144/Li, KULK 72732/2020, ve věci námitek proti provedení záznamu bodů v registru řidičů.

[2] Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2020, č. j. 44654/2020, Magistrát města Jablonec nad Nisou podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl jako nedůvodné námitky stěžovatele proti provedení záznamu 12 bodů v registru řidičů ke dni 16. 8. 2018. V odvolacím řízení žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že upravil formulaci výroku a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] V žalobě stěžovatel namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného jsou nezákonná, nepřezkoumatelná a věcně nesprávná, neboť správní orgán prvního stupně uvedl ve svém rozhodnutí velké množství nadbytečných informací, zatímco opomenul vypořádání některých námitek. Žalovaný pak porušil zásadu dvojinstančního správního řízení, když prvostupňové rozhodnutí v podstatné míře změnil. Obě rozhodnutí správních orgánů jsou dle stěžovatele rovněž věcně nesprávná, neboť nezohlednila, že příkazový blok Policie České republiky ze dne 8. 2. 2018 (dále jen „příkazový blok“) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

[4] **Krajský soud** neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), krajský soud upozornil, že v řízení o námitkách podaných dle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu správní orgán posuzuje pouze to, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, čemuž odpovídá i výrok a odůvodnění rozhodnutí. K náležitostem příkazových bloků pak krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu uvedl, že závěry uplatňované na rozhodnutí vydaná v blokovém řízení lze vztáhnout i na příkazové bloky vydané od 1. 7. 2017 dle § 92 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový přestupkový zákon“). K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů krajský soud uvedl, že není nutné podrobně vypořádávat každou dílčí námitku argumentace účastníka řízení – postačuje pečlivé zdůvodnění odlišného právního názoru. Podle krajského soudu byla obě rozhodnutí správních orgánů srozumitelná, přezkoumatelná a řádně odůvodněná. Žalovaný neprováděl dokazování, ani nedospěl k odlišnému právnímu názoru než správní orgán prvního stupně, pouze doplnil a rozvinul jeho argumentaci.

[5] Ve vztahu k druhé žalobní námitce, tedy nesprávnému posouzení příkazového bloku, pak krajský soud posoudil naplnění jednotlivých náležitostí tohoto rozhodnutí a konstatoval, že z příkazového bloku je zřejmé, jaká právní kvalifikace byla přestupku přiřazena, za použití běžně užívaných zkratk je skutek dostatečně konkrétně slovně popsán, místo a čas jsou jednoznačně specifikovány, je uvedena forma zavinění, nechybí ani otisk úředního razítka a identifikační údaje a podpis policisty. Sám stěžovatel příkazový blok taktéž podepsal. Krajský soud upozornil, že námitky ohledně posouzení jednání jako přestupku mohou být uplatněny pouze v řízení o předmětném přestupku. Dle názoru krajského soudu z postupu správních orgánů nemohlo stěžovateli vzejít legitimní očekávání, že k záznamu bodů nedojde. Krajský soud uzavřel, že správní orgány příkazový blok správně posoudily jako způsobilý podklad pro záznam příslušného počtu bodů do registru řidičů.

[6] V **kasací stížnosti** stěžovatel namítá, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán prvního stupně v něm uvedl nadbytečné informace, zatímco opomněl vzít v úvahu, že stěžovatel jednáním zaznamenaným v příkazovém bloku nespáchal přestupek, pročez příkazový blok nemohl být způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Správní orgán prvního stupně se dle názoru stěžovatele nevypořádal s jeho námitkami a předloženými důkazními prostředky, pouze odkázal na řízení o obnově řízení. Nepřezkoumatelnost shledává stěžovatel i ve skutečnosti, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje informace, které náleží do odůvodnění. Žalovaný pak podle stěžovatele porušil zásadu dvojinstančnosti, když

pokračování

nahradil vlastním textem podstatnou část výroku prvostupňového rozhodnutí a sám vypořádal námitky stěžovatele, jimiž se správní orgán prvního stupně nezabýval. Z porovnání fotografií předložených stěžovatelem s portálem *mapy.cz* stěžovatel dovozuje, že žalovaný si za účelem nápravy vad prvostupňového rozhodnutí opatřil další podklady ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pro podporu svých tvrzení stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002 – 28, č. 462/2005 Sb. NSS.

[7] Dle názoru stěžovatele se nesprávného právního posouzení dopustil rovněž krajský soud při posuzování náležitostí příkazového bloku, neboť popis skutku uvedený v příkazovém bloku vůbec není přestupkem. Shodný právní názor podle stěžovatele vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20. Stěžovatel dále uvádí, že za přestupek spočívající v bezdůvodně pomalé jízdě neměl správní orgán prvního stupně stěžovateli odečíst žádné body a stěžovatel byl v dobré víře, že mu body odečteny nebudou. Napadený rozsudek je podle stěžovatele rovněž nepřezkoumatelný, neboť se i přes žalobní námitky nevypořádal s vadami správního řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na své rozhodnutí a napadený rozsudek krajského soudu.

[9] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných kasačních námitek, neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel shledává napadený rozsudek nezákonným mj. z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Tímto kasačním důvodem se Nejvyšší správní soud zabýval jako prvním, neboť by bylo předčasné se zabývat dalšími kasačními námitkami, pokud by rozhodnutí krajského soudu skutečně bylo nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost je totiž natolik závažnou vadou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24). V projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti; je srozumitelný a je opřen o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku. Napadený rozsudek tedy vyhovuje požadavkům stanoveným bohatou judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu (srov. například nálezy ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS).

[12] Spatřuje-li stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve skutečnosti, že krajský soud se nezabýval tvrzenými vadami správního řízení, konkrétně nepřezkoumatelností prvostupňového rozhodnutí a porušením zásady dvojinstančnosti rozhodnutím žalovaného, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se těmito námitkami zabýval v bodě 17 napadeného rozsudku. Zde krajský soud přesvědčivě odůvodnil, proč dle jeho názoru rozhodnutí správních orgánů uvedenými vadami netrpí. Nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[13] Podle § 123f zákona o silničním provozu:

„(1) Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

(2) Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.

(3) Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

(4) Podá-li řidič po dosažení celkového počtu 12 bodů námitky proti provedenému záznamu bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci.“

[14] Rozsahem možného přezkoumávání jednotlivých přestupků v rámci řízení o námitkách dle § 123f zákona o silničním provozu se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, dle něhož „[s]právní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“

[15] Krajský soud z citovaného rozsudku správně vyvodil, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů lze namítat např. nesoulad oznámení, na základě něhož byl záznam proveden, s rozhodnutím či příkazovým blokem; nedostatek zákonných náležitostí rozhodnutí o přestupku; záznam jiného počtu bodů, než stanoví zákon; nebo např. to, že účastník řízení příkazový blok vůbec nepodepsal, či jej podepsal pod nátlakem. Nelze se naopak domáhat nového posouzení skutkových okolností a vyslovení závěru o tom, zda byl či nebyl přestupek vůbec spáchán – tyto skutečnosti je třeba namítat již na místě při sepisování pokutového bloku, případně v dalším řízení ve věci přestupku jako takového. Z toho je zřejmé, že odkaz správního orgánu prvního stupně na související

pokračování

řízení o obnově řízení ve věci přestupku ze dne 8. 2. 2018 (kde stěžovatelově žádosti o obnovu řízení nebylo vyhověno a nedošlo tedy ke změně či zrušení příkazového bloku) je dostatečným vypořádáním námitek směřujících proti věcnému posouzení přestupku jako takového.

[16] Jak upozornil rovněž krajský soud, není povinností správního orgánu zabývat se každým dílčím tvrzením účastníka řízení, ale postačuje uvedení a odůvodnění právního názoru odlišného od právního názoru účastníka řízení. Lze si představit, že nestandardní prodlužování rozhodnutí uvedením nesouvisejících informací nepřehledně začleněných do úvah správního orgánu by mohlo účastníka řízení zmást a způsobit faktickou nepřezkoumatelnost rozhodnutí. V dané věci se však ony údajně nadbytečné informace týkaly pouze tohoto konkrétního řízení a nelze klást správnímu orgánu k tíži, zabývá-li se věcí podrobněji, než by bylo bývalo bezpodmínečně nutné. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v této věci bylo zrušeno žalovaným z důvodu nedostatečného odůvodnění nepřijetí omluvy z ústního jednání – v takové situaci je pochopitelné, že okolnostem omlouvání se z jednání se pak správní orgán prvního stupně věnoval důkladně.

[17] V rozsudku ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47, Nejvyšší správní soud připomněl, že správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení představují jeden celek. V právní větě z tohoto rozsudku se přímo uvádí, že *„[o]dvolací správní orgán proto může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004]. Takto může odvolací správní orgán postupovat za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise. Tento postup odvolacího správního orgánu však nesmí porušit zásadu dvojinstančnosti správního řízení.“* V aktuálně posuzované věci však nedošlo k tomu, že by odůvodnění prvostupňového rozhodnutí obsahovalo nějaké rozpory ve smyslu citovaného rozsudku, šlo pouze o uvedení informací nad rámec nutnosti a zároveň stručné vypořádání námitek stěžovatele. Pokud odvolací orgán některé námitky vypořádá podrobněji než správní orgán prvního stupně, nelze to považovat za porušení zásady dvojinstančnosti, pokud již předchozí vypořádání námitek správním orgánem prvního stupně bylo dostatečné a odvolací orgán dospěl k témuž závěru jako správní orgán prvního stupně.

[18] K odkazu na mapový portál *www.mapy.cz*, který uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud by celá argumentace žalovaného spočívala právě na informacích obsažených na této internetové stránce, bylo by nutné zařadit takto získané důkazní prostředky do spisu, a to včetně data a času jejich pořízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, č. 2312/2011 Sb. NSS), a následně s těmito novými podklady pro rozhodnutí seznámit stěžovatele ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. V předmětné věci však šlo pouze o podpůrný argument vyvracející tvrzení stěžovatele, jehož prokázání nebylo pro danou věc určující. Jak Nejvyšší správní soud již výše zdůraznil, v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů dle § 123f zákona o silničním provozu nelze posuzovat věcné námitky, jež měly být uplatněny v řízení o přestupku samotném.

[19] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu i v tom, že nedošlo k porušení dvojinstančnosti správního řízení změnou výroku rozhodnutí, neboť šlo o pouhou změnu formulace a vynechání některých nadbytečných informací, nikoli o změnu právního názoru v neprospěch stěžovatele ve smyslu § 90 odst. 3 správního řádu. K rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002 – 28, citovaném stěžovatelem, lze uvést, že šlo o případ, kdy odvolací orgán ve výroku svého rozhodnutí na jedné straně zamítl odvolání a napadené rozhodnutí potvrdil, ale zároveň napadené rozhodnutí změnil – nebylo tedy zřejmé, jak vlastně rozhodl. Naopak ve stěžovatelově případě bylo v rozhodnutí žalovaného jednoznačně specifikováno, jaká část výroku prvostupňového rozhodnutí se mění a jakým způsobem, rozhodnutí žalovaného je tedy s citovaným rozsudkem plně v souladu.

[20] Co se týká námitky nesprávného posouzení příkazového bloku jako způsobilého podkladu pro zápis bodů do registru řidičů, touto námitkou se podrobně zabýval krajský soud v bodech 18-23 napadeného rozsudku, a to včetně tvrzení stěžovatele, že popsáný skutek nebyl přestupkem. Krajský soud zde odkázal mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, dle něhož „[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobnosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil.“ Nejvyšší správní soud poznamenává, že příkazní řízení, při němž je vydáván příkaz na místě dle § 92 nového přestupkového zákona, je dle § 112 odst. 6 nového přestupkového zákona institutem nahrazujícím blokové řízení ve smyslu § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý zákon o přestupcích“), čemuž odpovídá i samotné znění § 92 nového přestupkového zákona. Výkladové závěry týkající se náležitostí pokutového bloku dle § 85 starého zákona o přestupcích tak lze vztáhnout i na příkazové bloky vydávané podle § 92 nového přestupkového zákona.

[21] Vzhledem k výše uvedenému tedy nelze přisvědčit argumentaci stěžovatele, že skutek popsáný v příkazovém bloku není přestupkem. Formulace „neumožnil chodci přejít vozovku v rozporu se zák. ust. § 5/2 f) z. č. 361/2000 Sb.“ ve spojení s místem, kde ke skutku došlo („Praha 2, Karlovo nám. č. o. 15“), jednoznačně určuje, že šlo porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, dle něhož řidič nesmí „obrozit nebo omezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce nebo který zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, v případě potřeby je řidič povinen i zastavit vozidlo před přechodem pro chodce; tyto povinnosti se nevztahují na řidiče tramvaje“. Z popisu skutku v pokutovém bloku je rovněž zřejmé, že tento skutek lze podřadit pod položku „při řízení vozidla ohrožení chodce na přechodu a neumožnění nerušeného a bezpečného přejetí vozovky“, jíž dle přílohy k zákonu o silničním provozu odpovídají 4 body v systému bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem. K záznamu předmětných 4 bodů tudíž došlo plně v souladu se zákonem právě za

pokračování

přestupek spočívající v neumožnění nerušeného a bezpečného přejetí vozovky, nikoli za přestupek zpomalování provozu (jenž není bodově ohodnocen).

[22] Rovněž k otázce dobré víry a legitimního očekávání se dostatečně podrobně vyjádřil krajský soud, když stěžovatele upozornil, že správní orgány nemají povinnost informovat řidiče o jednotlivých záznamech bodů v registru řidičů, a připomněl, že stěžovatel mohl kdykoli podat žádost o výpis z registru řidičů o záznamech bodového hodnocení. Nejvyšší správní soud se i v této otázce ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle něhož lze od stěžovatele jakožto osoby odborně způsobilé k řízení motorových vozidel „*požadovat dostatečnou znalost práva, aby věděl, že mu může být pro případ spáchání dopravního přestupku zaznamenán i určitý počet bodů a že se má po spáchání dopravního přestupku o stav svého bodového hodnocení zajímat*“.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec jeho běžné správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu